

PRAVÁ historie meče
EXCALIBUR

The_Pretender@post.cz

SMS only: 728 / 288 825

Slyšte příběh ze staré Anglie na počátku úsvitu temna, kdy krajina ještě oplývala zvěří nejen v těch nejtemnějších lesech, ale i na pastvinách v blízkosti lidských obydlí. Kdyby tak praotec Čech putoval ještě o něco déle, jistě by hbitě vyšplhal na nejvyšší kopec, spráskl by ruce k nebi a pravil by „Ježišmarja... To je ta země!“ a potom by ho klepla pepka.

Skutečně. Krajinu s více kontrasty byste jen stěží jinde pohledali. Tu se válela zablácená helma, tam zase zlomené kopí... Rozsáhlé travnaté pláně té doby totiž neobývala jen divá zvěř, ale i Sasové, které sem ve svoji naivitě pozval král Vortigern, který není v dějinách zrovna dobře zapsán. Na jeho rozkaz se poslové vydali k saskému králi Hengistovi, aby Vortigernovi jeho armáda pomohla porazit Pikty. Král Vortigern ale brzy přestal zvládat nedisciplinované a rozbouřené Sasy a začal z nich mít sám strach. Utekl před nimi do velšských hor, kde se pokusil vybudovat pevnost. Jakkoliv se ale snažil pevnost postavit, zřítla se.

Dále to znáte už všichni. Na radu svých věštců dal hledat chlapce, který nemá smrtelného otce, a jehož krví se mají pokropit základy pevnosti, aby se stále nehroutily. Vortigernovi vojáci dlouho hledali až nakonec našli asi osmiletého chlapce Merlina. Chlapcova matka, ačkoliv sama královského původu, byla jeptiška, jež byla navštívena démonem, se kterým zplodila syna. Merlin si byl vědom hrozícího nebezpečí, přesto se nebál a ukázal králi důvod, proč se jeho věž pokaždé zřítí. Při tom sdělil králi i proroctví o budoucnosti Británie. Poté se Merlin stal architektem a projektantem královny pevnosti. Jeho věštby se začaly naplňovat. Vortigern kdysi uchvátil britský trůn krále Konstantina, jehož synové Uther a Aurelianus utekli do Francie. Nyní dospělí se vrátili do Británie obléhat Vortigerna v jeho pevnosti, která prý nakonec shořela a její panovník s ní. Při oslavách znovuzískání trůnu pro Aureliana hledal nový král nějaký symbol vítězství, a tak byl Uther spolu s Merlinem poslán do Irska, aby přivezli obrovské kameny a z nich postavili na Saliburské pláni kamenný kruh, a tak prý onehdy vznikl Stonehenge. Aurelianus zemřel po krátkém období své vlády a králem se po právu stal jeho bratr Uther, zvaný Pendragon. V této době prý Merlin začíná připravovat Artušovo zrození. Uther velice toužil po Ygrain, ženě vévody Gorlois z Cornwallu, Merlin mu pomocí kouzla propůjčil podobu vévody, aby mohl navštívit komnaty Ygrain a počít s ní Artuše...

Kostky byly vrženy. Samotný příběh se však dále neodehrává tak, jak ho mnozí z vás znají. Tedy alespoň ne zcela. A právě této části bych se chtěl věnovat. Podle legendy král Uther chtěl skoncovat s nájezdy Sasů jednou pro vždy, a tak požádal Merlina, o pomoc. Ten mu sám dopomohl k bájnému meči Excaliburovi. Samotná pravda byla však o chloupek jiná. Nemysleli jste si snad, že by Uther jen tak dobrovolně souhlasil s tím, aby byl Excalibur zaražen do kamene, že ne?

Další chladný den, další hodiny tečou mezi prsty jako písek našich životů. V něčem se však tento den přece jenom liší. Uther si stále více uvědomuje, jak senilní dědek v podobě Merlina stále více dychtí po moci a přemýšlí, kterak by se ke koruně dostal. To si alespoň myslel král jehož duši stále více sžírala myšlenka po ještě větší moci, kterou mu poskytl Excalibur. Je zajímavé, že zhruba ve stejnou dobu přišel k podobnému názoru i Merlin. Týdny okolo sebe chodili jako tělo bez duše, najevo své myšlenky však nemohl dát ani jeden z nich. Až tedy jeden, byl to Uther dostal spásnou myšlenku v podobě Isti.

„Zavolejte mi okamžitě Merlina. Chci s ním mluvit!“

„Pane je ale hluboká noc, a jsem si jist, že Merlin...“

„MERLINA!“

„Už letím pane. -Už mi rostou křídla...“ páže vyletělo jako namydlené z komnaty a během pádu ze schodů zřejmě sramovalo brnění, které se ještě dlouho ozývalo potom, co se ozval onen první tupý náraz, když se srazí dvě duté věci.

Několik okamžiků potom se už do schodů belhal Merlin. Ten, ačkoliv o něm bylo známo, že je nesmrtelný, vděčil svému zevnějšku zejména nadměrnou konzumací medoviny. A tak se jednoho rána ohnul pro papuče a zlomily se mu játra. Silueta v předklonu už mu zůstala. Ačkoliv tuto skutečnost každý věděl, nedovolil si hádat se s Merlinem, když tvrdil, že „Hlubokým předklonem vyjadřuji svoji úctu ke králi a navrhuji, aby tak chodili všichni poddaní.“ Králi se toto dvoření jak jinak zamlouvalo, a brzy ho zavedli i na okolních panstvích.

„Co si přeje naše blahorodí?“ Zasýpal Merlin, který se konečně vyškrábal do pracovny krále v nejvyšší věži.

„Pamatuješ si, co jsme postavili ohehdy jako symbol znovunabytí moci mému bratru Aurelianusovi?“

„I jak bych mohl zapomenout... Dva roky jsme ty šutry tahali z toho lomu v Irsku. Ještě teď mne z toho loupe v kříži...“

„Chci taky...“

„Ale králi... Takové revma není vůbec žádná slast... Denně se škrábat do schodů, a vůbec...“

„Nechci revma, ale symbol moci a vítězství.“

„No tak... Veličenstvo... Šutry nejsou teď vůbec v módě... Krom toho si nedovedu představit, jak bych je s těmahle zády vlekl do Camelotu... Nechám Vám postavit Eiffelovku... Byla by celá z železa... Ale druhý Stonehenge... To je podle mne kýč. Chcete mít další zohyzděnou louku?“

„JÁ-CHCI-SVŮJ-STONEHENGE!“

„Sám dobře víte, že budu protestovat. Bohužel já sám také dobře vím, že je můj protest zcela zbytečný, a že je to to jediné, co s touto situací mohu dělat... Uvědomte si ale prosím, že ten kamenolom je mnohem starší než já a po loňských záplavách není vůbec bezpečný... Co chvíli tam dochází k zásypům.“

„Já to jsem ochoten riskovat.“

„Ale já se svým revma? Dyť mne to zabije...“

Král z nějakého důvodu neodpověděl. Jen se na sebe zašklebil do zrcadla a utrousil „Zítra za rozbřesku odjíždíme.“

Camelot vstával do ponurého sychravého rána, ve kterém se v hlubokém úklonu loučili se svým králem všichni poddaní.

„Můj pane. Zastavíme se cestou v nějakém hostinci? Má butylka na medovinu vyschla až na dno.“

„Ne. Nemáme čas.“

„To chcete jet opravdu v tom dešti?“

„Ano. Nemáme čas.“

„Čas na co?“

To byla v pořadí druhá otázka, na kterou nedokázal král odpovědět. V poledne hustý déšť trochu polevil a Merlin s Utherem společně vjeli do kaňonu vedoucímu ke kamenolomu.

„Teď prosím nemluvte. V kaňonu prý sídlí duchové mrtvých. Na každého, kdo je probudí shodí balvan.“

„Žvásty Merline. To máte z toho, že popíjíte po večerech v hospodách s těmi největšími spítkami v okolí.“

„Abyste se ještě nedivil můj pane.“

Dvojice postupovala kaňonem a rozhlížela se po vrcholcích strmé stráně, nespátří-li něco podezřelého. V polovině kaňonu však Merlin náhle zastavil sesedl ze svého koně.

„Co je Merline. Jsme skoro tam.“

„Nepůjdu dále dokud mi neřeknete, proč jste mne sem vlastně opravdu přivedl. Na tom trvám.“

„Dobrá. Jak tedy chceš. Chtěl jsem to udělat až tam, ale když to musí být, udělám to i tady, mezi těmi tvými mrtvými...“

„Pane, nekřičte... probudíte je!“

„Ať si třeba probudím samotného Satanáše. Snad si tě alespoň odnese s sebou do pekel.“

„Jak prosím?“

„Mám už toho po krk. Toho tvého věčného sekýrování. Kolikrát jsem tě napomínal, abys mne nechal jít mou vlastní cestou... Kolikrát jsi mne poslechl? A tvá poslední šance již vypršela. Tentokrát se tě zbavím nadobro. Svůj účel jsi splnil Merline. Obdařil jsi mne zbraní nadpozemské síly, která mi dopomůže k ovládnutí celého světa.“

„Kouzlo meče Vám zcela roztrhalo duši pane. Uklidněte se.“

„Já se nechci uklidnit! Já tě chci zabít!“ Na to král vytáhl z pochvy svůj Excalibur, vztyčil ho nad hlavu a s mohutným řevem se pustil směrem k Merlinovi. A právě v tu chvíli zasáhl pomyslný prst osudu, neboť se díky řevu uvolnila další vlna kamenů, která Uthera zcela zasypala. Prach ve vlhkém počasí rychle sedal k zemi a Merlin brzy objevil hromadu balvanů, na jejíž vrcholku se blýskal Excalibur zabodnutý do kamene...

Tak tedy skončila Utherova vláda a na trůn byl brzy dosažen Artuš, který přivedl Camelot k nebývalému lesku. O tom snad ale až někdy jindy.

Co jste možná nevěděli, a přesto by Vám nemělo uniknout:

V první zmínce o králi Artušovi není vůbec žádná zmínka o Excaliburu. Meč byl zřejmě přidán až některým z vypravěčů.

Stonehenge podle dobových zmínek snad opravdu postavil Uther s Merlinem pro krále Aureliana.